

Mellemskatten er derfor nærmest skræddersyet til at belaste alle, der vælger at gå på arbejde. Mellemskatten fjerner lysten til at arbejde lidt mere, til at uddanne sig lidt mere. Mellemskatten fjerner lysten til at få et arbejde, når man er ledig, og mellemskatten fjerner lysten til at blive boende i Danmark, når nu man kan få et job uden for landets grænser. Mellemskatten er simpelt hen et af de bedste rengøringsmidler, der findes. Ingen virkelyst lades tilbage, alt skal væk.

Det er baggrunden for, at Det Konservative Folkeparti som det eneste parti i Folketinget har foreslået nedsættelse af personskatten gennem en gradvis afvikling af mellemskatten. Det er nødvendigt at ændre retningen og øge gevinsten ved at arbejde. De hidtidige fald i arbejdstiden, stigningen i antallet af ældre og konkurrencen fra udlandet taler deres eget tydelige sprog.

Den forventede stigning i antallet af ældre betyder også, at der skal spares op i den offentlige sektor, så den offentlige gæld kan nedbringes, inden udgifterne til flere ældre for alvor begynder at stige. Netop på dette punkt er Det Konservative Folkeparti egentlig helt enig med regeringen. Skattelettelser skal finansieres, og det konservative forslag er finansieret krone for krone.

Dette års finanslov er en kedsommelig fortsættelse af regeringens politik de sidste 8 år. Der bliver endnu en gang tale om en kraftig udgiftsstigning. Det offentlige forbrug stiger endnu en gang i år med over 2 pct., og hvad værre er, er stigningen mere end dobbelt så høj som regeringens i forvejen uambitiøse målsætning om, at udgiftsvæksten skal begrænses til 1 pct.

Familierne bliver pålagt stigende afgifter, et lavere personfradrag og stigninger i de kommunale skattesatser, alt i alt omkring 5 mia. kr. i skattestigninger for familierne. Regeringen tilbagefører en lille del i form af lavere a-kassekontingent og pensionstillæg m.v. til udvalgte grupper. Men alt for mange familier sidder tilbage med skattestigninger, der sammen med de stigende energipriser kun kan betyde én ting: endnu en belastning af den private husholdningsøkonomi.

Og regeringen er kold, helt kold. Der er ingen hjælp at hente, når det gælder de høje priser på opvarmning af boligen, og det på trods af at indtægterne fra nordsøolien er steget kraftigt på grund af de høje energipriser.

Det Konservative Folkeparti har foreslået en midlertidig nedsættelse af energiafgiften på 1,5 mia. kr. Dette engangstab af afgifter svarer til

mindre end en tiendedel af de engangsindtægter, der trækkes ud af virksomhederne til næste år. Alligevel mener regeringen ikke, at det kan lade sig gøre at lade en del af ekstragevinsten fra nordsøolien komme familierne og virksomhederne til gode. Befolkningen må håbe på fortsat milde vinde fra vejrguderne, for fra regeringen skal vi ikke regne med noget.

Muligheden for at lade familierne og virksomhederne slippe lidt billigere i skat frem for at betale stadig mere bliver ædt op af udgiftsstigninger og flere ansættelser i den offentlige sektor. Der kunne argumenteres bravt og inderligt for flere midler til forskellige områder, men det mindste, vi bør gøre, er da at stille krav til prioriteringer i den offentlige sektor.

I den private sektor er det rent faktisk muligt at øge produktiviteten, også på de områder man sagtens kan sammenligne med den offentlige sektor, og her gennemsnitlig med 2 pct. om året. Helt så meget kan man måske realistisk set ikke kræve i den offentlige sektor som en tilbagevendende besparelse. Turde regeringen lave øvelsen, ville man dog nok i første runde komme over de 2 pct. Men en årlig produktivitetsstigning på 1 pct. ville f.eks. frigøre 8.000 arbejdspladser, der kan bruges de steder, hvor der virkelig er behov, f.eks. på ældre- og sundhedsområdet.

Det er, som om effektiviseringer og prioriteringer inden for den offentlige sektor er et tabuemne. Der er behov for nytænkning, og der er behov for at stille skrappe krav til udnyttelsen af skatteborgernes penge. Det er ikke sket i denne regerings tid. Det offentlige forbrug er ud over pris- og lønstigninger steget med ca. 55 mia. kr. siden 1992. Det er en stigning på 30 mia. kr. ud over den stigning, regeringen forventede frem til 2000 i »Ny Kurs« fra maj 1993.

Når regeringens forkromede planer sammenholdes med den faktiske udvikling, fremgår det da også klart, at regeringen ikke har været i stand til at styre de offentlige udgifter. Det fremgår også, at stigningen i den private beskæftigelse kun har været halvt så stor, som regeringen forudsatte ved sin tiltræden.

På bunden af kaffegrumsset forudså regeringen også, at arbejdsstyrken ville stige på grund af opsvinget og flere personer i den erhvervsaktive alder, men arbejdsstyrken er tværtimod faldet siden 1992. Den lave ledighed er altså ikke et resultat af en velgennemtænkt realisering af regeringens planer, men derimod først og fremmest et resultat af højere offentlig beskæftigelse